

Un intent d'invertir en la música valenciana

Al compàs del temps

Música 92 no té gaire a veure amb la resta d'esdeveniments que s'organitzen a tot l'estat. És més aviat un projecte global que mira de posar al dia la infraestructura musical valenciana.

El 1992 sembla ser la data màgica, la solució de tots els problemes, la celebració de tots els centenaris, bicentenaris, cinc-centenaris, etc. Les ciutats claus són tres, i una d'elles, Sevilla, trenca el triangle d'or de l'economia estatal. València, la ciutat, ha restat indemne d'aquestes celebracions amb algunes ferides, però, com l'OTI. Tot i així el govern valencià no va voler deixar anar aquesta data sense traure-li algun tipus de partit. "Realment el 1992 era només una excusa i més que no gastar diners en actes puntuals preferirem fer alguna cosa que fóra més funcional", comentava a EL TEMPS Emili Soler, comissari de Música 92. Aquesta funcionalitat se centrà en una de les parcel·les més endarrerides i al mateix temps més importants del País Valencià com era la música, amb unes infraestructures precàries però amb un potencial, prenent com a base sobretot les bandes i els cors, vertaderament sorprenent.

EL PROJECTE VALENCIÀ

La idea, doncs, no era organitzar grans actes institucionals sinó tres línies principals: una gran activitat musical tan descentralitzada com fóra possible, la promoció de la música valenciana i la creació d'una xarxa d'infraestructures musicals. Aquests tres camps omplirien buits existents i possibilitarien la creació d'una activitat musical continuada.

Des del 1989 el País Valencià ha gaudit d'un gran nombre de concerts d'un nivell en molts casos per damunt de la resta de l'estat. El virtuosisme, les grans orquestres, les dives internacionals s'han donat cita arreu el país amb una programació capaç de crear un públic assidu i unes expectatives a d'altres indrets que es desplacen per tal d'assistir a aquestes programacions, en alguns casos de luxe, en els nous auditoris fets a l'efecte, com el d'Alacant, el de Castelló o el d'Elx. "Es pretén que tots els pobles de més de cinc-mil habitants tinguen infraestructura musical", assegurava Emili Soler. 7.000 milions s'hi destinaran entre 1990 i 1994.

SOBRE LA CORDA FLUIXA

La potenciació de la música valenciana topa amb un greu problema, la corda. La poca afició dels valencians i valencianes a aquests instruments enfront de

l'allau de músics de vent que inunden els conservatoris col·loca el País Valencià en una postura difícil a l'hora de muntar orquestres. La solució, més aviat complicada, passa per beques, subvencions i la duplicació del professorat de les bandes per tal que abaste també la corda. Potser en un futur, no excessivament llunyà, València podrà exportar a l'estranger, no sols músics de vent, sinó també de la nostra matèria pendent.

El tema d'orquestres no resta en l'aire. Sempre que hi ha un encontre d'orquestres valencianes es fa broma perquè podrien tocar totes a la vegada ja que coincideixen bona part dels músics. En aquest sentit el suport a la nova Orquestra Simfònica de València, amb una aportació de corda romana, i a l'Orquestra Camerata Túria, dues iniciatives privades, enceta una nova línia d'actuació. Segons Emili Soler, en aquest moment, "allò que no pot fer l'Orquestra de la Ciutat de València ho fa l'Orquestra Simfònica de València. Aquesta darrera ha demostrat la seua qualitat en els muntatges operístics".

DESCOBRIMENTS I OLIMPIADES

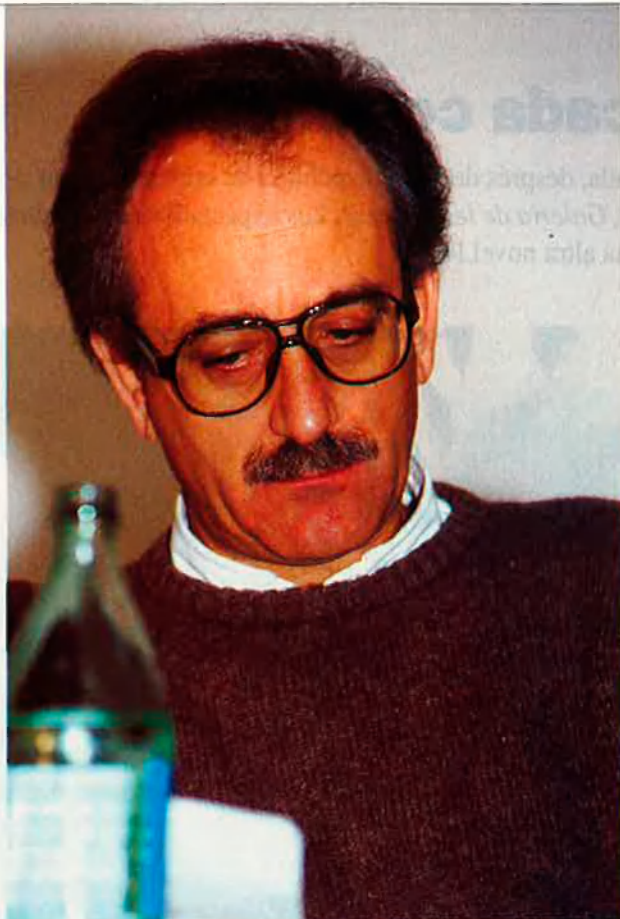
"El tema dels actes del 1992 realment no ens interessa gaire, i a mi particularment no m'interessa gens", va dir lapidàriament Emili Soler. "Per a nosaltres era un pre-texte perquè es realitzara aquest esforç musical". El que sí que es farà és aprofitar la vinguda dels grans grups de rock, de jazz, les orquestres, etc., per tal d'oferir-los al públic valencià a un preu que d'altra manera haguera resultat excessiu. Hi haurà representació musical valenciana al pavelló de Sevilla, amb una banda de tres-cents músics que tocarà el 8 d'octubre, o un muntatge de dansa d'Ananda Dansa; també a la cloenda de les Olimpíades, amb el Cor de València i música de Carles Santos.

De tota manera el projecte Música 92 no ha merescut cap tipus de subvencions estatals, ja que només el govern valencià ha aportat els 2.998 milions de pessetes necessaris per enguany. Un pressupost molt

important, poc comú entre les autonomies, que ha eixit únicament i exclusivament de les butxaques valencianes. A més a més, Música 92 ha crescut de la mateixa manera que el seu pressupost, de 200 milions el 1989, 2.500 el 1991 i els quasi tres mil d'enguany. D'aquesta inversió milionària més del 70% se'n va en infraestructures, convenis amb ajuntaments, construcció d'auditoris municipals, i altre projectes: "Quasi que em dol gastar-me diners en actuacions, ja que aquestes passen però les infraestructures no", afirmava Soler.

LES NORMES DE L'AJUNTAMENT

Un de tants convenis que firma Música 92 és, evidentment, amb

Emili Soler.

RAFA GIL

l'ajuntament de València i el Palau. En aquest sentit Soler és rotund: "Hi ha una llei aprovada sense oposició i ha de complir-se", aquesta llei fa referència a les normes que s'han d'utilitzar en els fullets del Palau que, tot i ser bilingües, s'escriuran necessàriament en un perfecte català. El perill és, com no, fer els documents només en castellà, pràctica utilitzada per Manuel A. Conejero en l'exposició "En el abismo del milenio". De moment, però, resta assegurada la presència del català als programes del Palau de la Música de València.

L'ALTRE CARAMEL DEL 92

Queda un esdeveniment musical que també tindrà lloc enguany a València. És el festival de cançó de l'Organització de Televisions Iberoamericanes. Una proposta de Jordi García Candau va ser prou perquè el president de la Generalitat l'acceptara sense reserves. És clar, Madrid sembla que, després de titubejos i dubtes sobre el programa és, finalment, Capital de la Cultura i no li interessien els aspectes més xarons d'aquesta cultura. Un festival sobretot del sud no queda bé a una capital cultural del nord. Falta saber si els 300 milions de telespectadors veuran en condicions les votacions o també enguany hi haurà interferències.

Xavier Mínguez

Cantants a peu de lletra

Dins del programa de Música 92 les principals ciutats del País Valencià veuran desfilar al llarg dels pròxims mesos alguns dels noms capdavanters d'allò que s'ha anomenat "música d'autor" o de "cantautor", terme confús que igual ens podria servir per a Camilo Sexto com per a David Bowie.

Quan aquestes línies hauran eixit, ja hauran passat pels escenaris valencians Maria del Mar Bonet i Paolo Conte. La primera, ara en solitari, després del bon gust que va deixar la seua *liaison* artística amb el coreògraf Nacho Duato la temporada passada en el mateix lloc, el Teatre Principal de València, amb l'espectacle Arenal. Per la seua banda, Paolo Conte serà la segona volta que actua a la capital valenciana, i esperem que aquesta vegada tinga el ressò tant de públic com de crítica que un músic com ell es mereix. Cal dir que Paolo Conte després d'una primera etapa de compositor al servei d'altres cantants -Adriano Celentano, Patty Bravo, Bruno Lauzi- es llançaria a una carrera en solitari, convertint-se amb el temps en un

dels compositors més suggestius i atípics de l'actual panorama musical europeu.

Passada aquesta primera tanda de recitals, els addictes a la música d'autor hauran d'esperar uns mesos per a retrobar-se amb Joan Manuel Serrat en la pròxima primavera. L'ex-Noi del Poble Sec "debutarà" en terres valencianes després d'un llarg període sabàtic i abans del seu períple estiuenc. Serrat amb pròxim disc en castellà, farà, a més dels recitals a Castelló i a València, una sèrie de concerts pel sud del País -Alacant, Elx i Oriola- dins dels actes commemoratius del 50 aniversari de la mort del poeta Miguel Hernández.

Pel que fa a la Cançó del País Valencià, en aquesta ocasió serà el grup Al Tall l'encarregat de cobrir-ho mentre que Manuel Gerena animarà la cosa flamenca. Finalment Silvio Rodríguez, de la mateixa manera que va fer Pablo Milanés en l'edició anterior, col·locarà el cartell d'*overbooking* al seu pas pels escenaris valencians.

Carles Gàmez

